

nutiøst at undersøge hele markedet i forbindelse med lancering af nye produkter. Hensigten er derimod at undgå, at industrien ved lanceringen af et nyt tobaksprodukt får mulighed for at udnytte den goodwill og indirekte reklame, der måtte være knyttet til anvendelsen af et velkendt navn eller mærke, der allerede anvendes for et såkaldt »livsstilsprodukt«.

Dette er også baggrunden for, at der i lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 7, er medtaget en bestemmelse om, at reklameforbudet ikke gælder for brug af et navn, der er kendt fra tobaksvarer, i reklame for andre varer og tjenesteydelser, hvis den anden vare eller tjenesteydelse kun markedsføres i et begrænset geografisk område.

Spørgsmål 14:

Vil forslaget have den effekt, at en privat klub eller forening i private lokaler ikke længere må invitere en tobakshandler til at demonstrere sine produkter?

Svar:

Ja! Der henvises til min besvarelse af spørgsmål 1, bemærkninger til Tobaksindustriens henvendelse af 11. januar 2001, punkt 2.3.

Spørgsmål 15:

Hvis en kunde på en beværtning efterlader sin lighter eller æske tændstikker med reklame på, vil det så være beværtningen, der pålægges bødestraf, hvis det bliver opdaget?

Svar:

Som udgangspunkt vil det være tobaksindustrien og reklamebranchen, der vil kunne pålægges strafansvar i henhold til loven. Men hvis andre, f.eks. en lokal handlende eller værtshusholder, selv iværksætter en markedsføring eller en reklamekampagne for tobaksvarer, der falder ind under lovens bestemmelser, vil de naturligvis også kunne straffes.

Restauranter, værtshuse m.v. vil kunne pålægges bødestraf, hvis de selv lægger reklamemateriale ud i det pågældende lokale, men ikke hvis andre efterlader lightere, tændstikker eller andet med reklame for tobaksvarer.

Spørgsmål 24:

Vil ministeren uddybe og begrunde størrelsen af de offentlige udgifter til henholdsvis alkohol-, narko- og rygeafvænningsområderne, og hvor-

vidt ministeren finder denne fordeling passende i forhold til de relaterede sygdomme?

Svar:

Som et groft skøn kan jeg oplyse, at de årlige udgifter udgør:

Alkoholafvænnning	125-150 mio. kr.
Narkotikaafvænning	ca. 650 mio. kr.
Tobaksafvænning.....	25-50 mio. kr.

I skønnet indgår såvel statslige som amtskommunale og kommunale udgifter, men jeg skal understrege, at der er tale om skøn behæftet med *betydelig usikkerhed*.

Endvidere skal det understreges, at der er tale om udgiftsoverslag, der ikke umiddelbart lader sig sammenligne. Der er tale om væsensforskellige indsatsområder, hvor der er betydelige forskelle i tyngden af den offentlige indsats. Udgifterne til afvænning varierer derfor fra nogle få tusinde kroner for personer, der deltager i tobaksafvænning, til adskillige tusinde kroner for personer, der kommer i behandling for et alkohol- eller narkotikamisbrug.

Inden for de enkelte misbrugsområder – alkohol og narkotika – varierer udgifterne også betydeligt, afhængigt af om der er tale om ambulans behandling, indlæggelse på behandlingshjem osv.

Spørgsmål 43:

Ministeren har besvaret spørgsmål 39 med henvisning til ministerens svar på spørgsmål 16, der alene omhandler beværtninger m.v., altså private områder med offentlig adgang. På den baggrund bedes ministeren for så vidt angår privat område uden offentlig adgang besvare følgende, jf. § 3 og bemærkningerne hertil:

Hvorledes vil regeringen sikre overholdelse af loven på privat område?

Hvilken myndighed skal føre tilsyn og hvordan?

Hvilke skridt vil regeringen tage for at løfte bevisbyrden?

Vil ministeren gøre brug af angiveri for at løfte bevisbyrden?

Hvilken retsstilling har borgeren som følge af § 3?

Hvordan er borgerens ret til privatliv sikret iht. grundlovens § 72?